

Sagaen om Larsktur Larason, Jörmunrekr og den Siste Etappen

Av **Jonas Humbernes**

Den mektige vikingkrigeren Larsktur Larason var kjent med eventyr og strabasiøse ferder. Han hadde plyndret (eller rotet) seg til mange fjerne land. Han hadde vært i Hels eget rike og kommet levende derifra. Han var godt tolerert av sine frender, om ikke kanskje godt likt også. Hjemme i Trøndelag hadde han sin fagre hustru Gertrud. Henne brukte han så meget tid som han orket med og hadde derfor fått mer tid til ferder etter sitt giftemål. Han var i sannhet en barsk viking.

Og nå ventet han på en strand i Den Nye Verden like ved et nøye sammensurret vrak av et engang så stolt vikingskip. Det hadde han gjort i overmåte lenge og nå var han lei.

Larsktur Larasons sortkledde frende Jörmunrekr kom fram til vikingen der han stod klar til å løpe inn i jungelen.

”Er tiden inne til å handle, gode frende?” spurte Larsktur ivrig, men Jörmunrekr svarte:

”Vi bør nok vente noe lenger, Larsktur. Ei er det klokt å løpe inn i fare i uaktsomhet.”

”Du taler kloke ord, slik du har for vane. Men siden når har klokhet stoppet en barsk viking i å begå dumme handlinger?

”Ei en gang for mye, det skal i alle fall være visst.” samtykket Jörmunrekr.

Stillhet la seg over de to, med unntak av lavmælt snøvling fra en full kaptein som forsøkte å forklare mannskapet sitt hvordan de skulle lappe sammen skipet hans, men den hadde ikke rukket å bre seg skikkelig før den ble brutt av Larsktur som sa:

”Enn nå da?”

Etter å ha vært en tur innom Hels rike strengt tatt helt uten grunn etter et noe obskurt råd fra den visstnok vise kvinnen Agni var Larsktur Larason og frendene kommet tilbake til skrælingenes land¹. Rundt bålet satt Larskturs skaldefrende Håvard Stille, viskvinnen Agni og den forhenværende opprørslederen Terlidh. Av den tidligere ypperstepresten Auepui hadde Larsktur og Jörmunrekr fått vite at deres erkefiende Håvar Lamme var ankommet byen hvor frenden deres Ailisil ble tilbedt som en gudinne. Ingen orket å tenke på hva slags teite ting Håvar Lamme hadde utrettet allerede. Derfor var de alle ivrige etter å komme seg av gårde. Eller, egentlig var vel Agni mest ivrig fordi det begynte å bli dårlig med mat. Og Terlidh

¹(se Larsktur Larason, Jörmunrekr og deres ferd)

visste vel egentlig ikke hvem Håvar Lamme var. Og Håvard Stille sa ingenting som vanlig.

Men uansett var de tvunget til å vente, for det var planlagt at de skulle møte Auepui inne i byen etter at han hadde fått tak i noen som kunne skjule dem. Etter avtalen skulle de dra i morgen, noe som var altfor lenge til.

Derfor reiste Larsktur seg mens han samtidig dro Håvard Stille på beina og begynte å gå inn mot jungelen.

”Jeg forstår din higen etter å redde vår frende,” sa Jörmunrekr og viftet med en hånd foran ansiktet i et forsøk på å avkjøle seg, ”men å gå inn i jungelen midt på dagen var kanskje ikke den viseste framgangsmåten?”

”Ikke lenge igjen nå, frender,” forsikret Larsktur Larason og fortsatte.

Jörmunrekr pustet lettet ut, men brettet likevel opp ermene på den tunge kappen sin.

”Bare to mil.”

Håvard Stille utstøtte et halvkvalt smertestønn.

”Over det fjellet der!”

Og slik gikk det til at de dro en annen vei.

Larsktur Larason og resten av følget kunne skimte toppen av den veldige Solpyramiden der skrælingenes hedring av sin Gudinne fant sted. Den reiste seg høyere enn alle de andre bygningene i byen og solen fikk dens gullforylte tak til å skinne som en varde for europeerne.

Nå kunne vel selv ikke Larsktur gå seg vill, tenkte Håvard Stille, men lot seg likevel merke vikingens kurs. De begynte å begi seg nedover i retning byen mens Agni klaget over at hun kunne sverge på at hun luktet boller her et sted.

Vel ved den siste bakken opp mot skrælingenes by følte selv den djerve Larsktur Larason seg liten når de sto slik i skyggen av de veldige steinverk. Han funderte over hvordan disse små menneskene kunne bygge så digert og tenkte ikke videre over at de ikke så noen, verken vakter eller andre skrælinger. Men ei hadde de satt stort mer enn noen skritt inn i byen før ingenting skjedde. Så hørte de en lyd fra bak et hushjørne:

”Hei!”

Hele følget spant rundt for å unngå å bli overrumplet og kunne se en skræling klatre ut av en kurv. Han børstet av seg noe av krukkeinnholdet før han hvisket:

”Følg meg.”

Og det gjorde de. Med informantens hjelp klarte de å unngå svært så mange skrælinger som var ute og gikk i gatene. Heller usikre på hvor de var ble følget stoppet av en håndbevegelse fra skrælingen.

”Vent her,” hvisket han kort og var med ett borte i skyggene. Tilbake sto en liten gruppe europeere og Larsktur tok til å endevende kurver og krukker. Snart gjorde Agni det samme.

”Nå, frender, jeg tviler på at dere vil finne den gode veiviseren vår slik,” sa Jörmunrekr tålmodig.

”Veiviser?” spurte Agni forundret og dro opp en saftig frukt fra en kurv.

”Denne skrælingen tar seg virkelig god tid,” sa Larsktur Larason urolig til Jörmunrekr, ”Jeg begynner å finne dette litt mistenkelig.”

Den sortkledde frenden hans så forundret, med hodet på skakke, mot en Agni som sto på hodet i en matkrukke, men snudde seg mot sin frende og svarte:

”Ja, kjære frende. Jeg skulle mene at vi vil bli overfalt omtrent... når som helst nå.”

”Hva?” stotret Larsktur forskrekket mens han hjalp Agni ut av krukken hun satt fast i, ”Hvordan vet du det? Og ved Tors hammer, hvorfor har du ikke fortalt dette tidligere?”

Istedenfor å svare reiste Jörmunrekr seg, dro fram en kniv fra ermet og slengte den av all kraft mot Larsktur som ikke rakk å dukke engang. Heldigvis gikk knivbladet over ham med en hårsbredd, men han dro likevel øksa si mot sin frende. Idet han løftet foten for å bevege seg mot Jörmunrekr falt kroppen av en skræling foran føttene hans. Mannen hadde en kniv plantet i strupen.

Terlidh reiste seg fort opp og la en pil på buestrengen. Rundt dem var alle tak fulle av skrælinger med buer og spyd klare. Ikke før hadde de omringede europeerne stilt seg opp i en sirkel mot fienden før skrælingene løsnet sine piler mot dem. En av dem traff Håvard Stille i skulderen og han kvad misfornøyd:

”Ååh!”

Med det samme spant Terlidh rundt og plantet en pil bent inn i øyehulen på den skyldige mens Jörmunrekr kastet nok en kniv mot angriperne. Da tok skrælingene seg ned fra takene og nærmet seg fra alle kanter med spydene klare. Jörmunrekr bøyde seg for å plukke opp kniven fra den falne krigeren, men da han reiste seg utbrøt Larsktur advarende:

”Jörmunrekr! Bak deg!”

Et spyd kastet fra et tak hadde kurs rett mot den halvveis bøyde mannen. Ikke lenge etter var spydet gått rett igjennom kappen hans.

”Kjekt med luftige klær i disse strøk,” smilte Jörmunrekr og sparket en nærgående skræling overende. Kampen utviklet seg fort fra en avstandsstrid over i en desperat nærkamp. Følget var alle omringet og desidert underlegen i antall. Men likevel holdt de djerve krigerne stand der de ble trenget tettere og tettere sammen av alle skrælingene. Snart sto de rygg mot rygg og kjempet for livet.

”Neimen er det ikke riktig så lunt her,” skjemtet Jörmunrekr og tørket seg av pannen før den hånden ga et skrælinghode et ublidt møte med seg, ”skjønt, en slurk vann hadde ikke vært å forakte.”

Da ble hans spøkefulle mine fordrevet av et øksehugg i benet som fikk fjeset hans til å vri seg i smerte. Han falt ned på et kne foran angriperen som gjorde seg klar til å klubbe ham ned. Men før mannens klubbe kunne felle Jörmunrekr var hans strupe spiddet av Terlidhs pil. Ikke før hadde hun løsnet pilen før en skræling fikk lurt spydet sitt innpå henne og gikk dypt inn i hennes overarm. På den andre siden av sirkelen blunket Larsktur bort stjerner etter å ha skallet ned en innpåsliten motstander og så derfor ikke en skræling slå beina hans vekk under ham. Vikingen falt bakover samtidig som han kløyvde skallen på denne luringen. De andre skrælingene ble noe avskrekket og Larsktur fikk karet seg opp i sittende stilling. Terlidh trakk sitt sverd framfor buen hun nå hadde mistet og bante seg vei fram til Jörmunrekr som stakk frenetisk med den korte kniven sin for å holde fiendene unna. Hun tok godt tak i ham og halte den kappekledde mannen opp. Men såret blødde lystig og Jörmunrekr kunne snart knapt holde seg oppreist. Til venstre for Terlidh grep en stor skræling etter en avvæpnet Agni som svarte med å kaste seg fram og bite den nærmende hånden med slik kraft at mannen hylte som en ungjente. Agni freste som et villdyr til skrælingen da han stavret bakover med blødende hånd. Håvard sa ikke et ord, men forsøkte best mulig å unngå å bli kvestet av to brutale krigere med steinklubber. I øyekroken kunne han se Larsktur bli svermet av skrælingkrigere der han lå halvt i ørska. I den andre øyekroken så han lianer bli kastet om Agni den Vise.

”Hvem er den vakraste i landet her?” spurte Håvar Lamme sitt speilbilde der han sto bøyd over det hellige Solbassenget. Han så seg stjålent omkring seg og tilfreds med at han var alene begynte han å vise seg fram i bassengets speilbilde.

Larsktur Larason forsøkte å kaste de irriterende skrælingene av seg igjen. Men denne gangen var de for mange og han kunne kjenne seige lianer bli surret rundt seg. Men ei var han helt bundet før han skallet ned en skræling av all sin kraft og følgelig besvimte.

Langs den brede, steinkledde hovedgaten ble fem skikkelser geleidet mot den veldige Solpyramiden. Larsktur Larason rev prøvende i de sterke lianene som bandt ham godt fast. En ubehagelig følelse i bakhodet hans sa deja vu, men siden han ikke ante hva det måtte bety fortsatte han oppover gatene. Av en eller annen grunn sa dette ham også deja vu, men nå var Larsktur mer opptatt av å se etter hvordan det hadde fart med frendene.

Jörmunrekr haltet stygt på det ene beinet, men gikk fortsatt så rank han maktet og stirret giftige dolker i enhver av vaktene som var tåpelig nok til å se ham i øynene. Men ei gjorde han mine til å prøve å flykte.

Terlidhs arm blødde ei så mye nå, men som resten var hun godt bundet og omringet av vakter. Agni den Vise så stygt på eskorten deres og Håvard Stille sa ingenting.

”Dette var jo riktig så lei en knipe,” sa Jörmunrekr nærmest lystig da de nærmet seg foten av pyramiden og den veldige Soltrappen.

”Der taler du nok uheldigvis sannheten, min gode venn,” samtykket Larsktur med mutt mine, ”Du skulle ikke ha en genial plan i bakhånd?”

”Joda. Flere, faktisk,” svarte Jörmunrekr og overrasket sin frende, ”men beklageligvis involverer alle å sprengre store deler av Solpyramiden vår gode frende utøver sine ritualer på.”

”Nå var det vel en noe realistisk plan jeg hadde i mine tanker da jeg stilte mitt spørsmål,” bemerket Larsktur. Jörmunrekr så mildt spørrende på sin frende, men før noen av dem rakk å gjøre stort mer ropte Terlidh:

”Se der! Oppe på pyramiden! Det er ypperstepresten!”

De var ikke sene om å snu seg og se opp trappetrinnene og på toppen av pyramiden der de kunne skimte noen.

”Denne indianerkulturen er svært så fascinerende,” sa Håvar Lamme idet ypperstepresten gled med et fornøyd uttrykk ut fra en døråpning og ut på pyramidens tak, ”det er noko tiltrekkende med dens dybde og nyansar.”

Ypperstepresten sa ingenting, men lot Håvar Lamme fortsette:

”Slike kulturar veks ikkje på trær, nei,” konstaterte utlendingen og så på leirkruset han holdt i hånden. Så tømte han det, som så mange ganger før og spurte den nylig ankomne ypperstepresten, som så mange ganger før:

”Denne maisølen; det er en type øl, er det ikkje?”

”Jo,” svarte Auepui, ”men den er laget av mais.”

Håvar Lamme nikket som om i dype tanker og ventet på at en tjenestepike skulle gi ham påfyll på kruset sitt.

Yppersteprest Auepui signaliserte til en tjener om å fylle utlendingens beger igjen og da han hadde tatt en slurk sa han sakte:

”Det var noe...”

Håvar Lamme utstøtte en uappetittlig rap og ypperstepresten tok dette som et tegn på at han kunne fortsette.

”Du lovte meg Ailisil til ekte om jeg ga deg europeerne.”

Håvar Lamme nikket.

”Vel, her er de,” sa Auepui triumferende og ved Håvar Lammes anerkjennende grynt sa han høyt til vaktene rundt seg:

”Hent Gudinnen! Vi inngår nå den hellige og ubrytelige Solpakten som mann og kone!”

Nede på de nederste trappetrinnene stoppet eskorten opp og fangene fikk et klarere bilde av hendelsene øverst på pyramiden.

”Håvar Lamme!” utbrøt Larsktur Larason med forakt.

”Håvar Lamme!” snerret Jörmunrekr med glimtende øyne.

”Håvar Lamme?” spurte Terlidh og Agni forundret.

”Maisøl?” sa Håvard Stille undrende.

”La alle her bevitne at, etter Tzotzaxotochtlstammens eldgamle riter, jeg, yppersteprest Auepui og vår Gudinne Ailisil herved inngår den hellige og ubrytelige Solpakten med hverandre denne dag!” ropte yppersteprest Auepui utover den stimlende menneskemengden i den grad den spake stemmen hans var i stand til å rope utover, ”Og la oss besegle denne pakten med ofringen av fem hedenske innvandrere!”

”Snakker han om oss?” spurte Larsktur Larason den nærmeste skrælingvakten.

”Som yppersteprest erklærer jeg oss forent i Solens navn! De som skulle motsette seg denne pakten,” fortsatte ypperstepresten og gløttet så vidt bort på den forfjamsete Ailisil, ”skal ytre sin mening nå, eller for alltid tie!”

En av vaktene slo til Jörmunrekr idet han skulle til å åpne munnen.

”I Solen og Sjokoladens navn erklærer jeg herved...” sa Auepui triumferende idet han ble avbrutt av en mindre edru stemme som ropte:

”Vi schetter osch mot!”

Hele folkemengden begynte å murre og snu seg mot stemmen, og lenger nede i gaten kunne europeerne skimte det rødmussede fjeset til kaptein Leiv Erikson over

menneskemengden. Vakter brøytet seg igjennom menneskemengden for å møte Leiv Eriksson og hans menn som på sin side bante seg vei fram mot fangene.

Larsktur bannet og svor i et forsøk på å fri seg fra båndene sine, men det var nytteløst. Lenger nede i gaten var skrælingkrigerne i ferd med å omringe de tallmessig langt underlegne seilerne til Leiv. Da falt plutselig mange av vaktene under en skur av piler. På balkonger og tak der det før var tjukt av tilskuere stod nå halvnakne skrælinger med kroppsmaling og lange rør. Blant dem var også veiviseren som brukte røret sitt til å spytte en pil inn i en av de overrumplete vaktene. Leiv hevet øksa si og løp mot de forvirrede skrælingene, nesten i riktig retning også.

”Ved Odins ene øye!” utbrøt Larsktur da han så bærere plukke opp Ailisil, ”og disse forbannede lianene vil ikke gi slipp på meg!”

Akkurat da ga plutselig lianene slipp på Larsktur og han så Jörmunrekr putte kniven sin tilbake i kappen.

”Visst er luftige klær anvendelige i disse trakter,” smilte han før han begynte å begi seg opp de veldige trappetrinnene.

”Hva er det som foregår?” forlangte Håvar Lamme og viftet med det tomme kruset sitt mot en vettskremt Auepui. Ypperstepresten sto bare skrekkslagen og stirret på kaoset nede på plassen, og ikke minst de fem befridde fangene som var på god vei opp til pyramidens tak.

”Vakter!” lød hans skingrende stemme og han begynte å gå bakover, bort fra trappen.

Da kom de godt trente Solvaktene om ham og blokkerte trappen med spyd klare. Nå reiste også Håvar Lamme seg og forlangte nok en gang å få vite hva som gikk for seg. Før han fikk noe svar falt en vakt om etter å ha blitt rammet av Terlidhs pil. Han vaklet noe og tumlet utfor trappens kant og ned i avgrunnen. Noen ytterligere piler fløy inn mot vaktene før alle de fem angriperne, med Larsktur Larason i spissen dundret inn i dem. Larskturs digre tohåndsøks sendte vakter til alle kanter med vikingens mektige slag. Agnis pisk snodde seg om et spyd og rykket det ut av sin eiers hender og ned mot hovedplassen. Med sine sverd kjempet Terlidh og Håvard Stille seg tett innpå de fiendtlige vaktene, men Solvakten holdt likevel stand der de sto høyere oppe enn de fem europeerne. Det gjorde det ikke bedre at det så ut til at det brygget opp til storm. Og ved hjelp av sine overlegne antall var vaktene i ferd med å presse krigerne nedover. Da slo et lyn ned blant Solvaktene, med brannskader og kaos som følge. Flere brøt ut av formasjonen og ble presset av sine egne utfor kanten for så å falle til sin død. Andre ble dyttet mot fiendens sverd og møtte sitt endelikt der. Nok et lyn flerret himmelen, men lenger unna. Larsktur dro nytte av uroen blant fiendene og brøt seg gjennom Solvaktens linjer, tett

etterfulgt av Jörmunrekr. Da de hadde kjempet seg på den andre siden og de tre andre var godt i gang med å gjøre det av med de siste vaktene møtte Larsktur og Jörmunrekr Håvar Lamme. Han slo ut armene og sa smilende:

”Larsktur, Jörmunre...”

Og lenger kom han ikke før Jörmunrekr hadde plantet et solid spark i brystet hans og sendt uslingen flygende over pyramidens tak. Vel oppe fortsatte kampen med de siste vaktene rundt en forvirret Ailisil. Verken Auepui eller Håvar Lamme var å se i tumulten. Men selv om de var flere måtte Solvaktene til slutt gi tapt og slaget så ut til å nærme seg slutten. Da la Jörmunrekr merke til Auepui som prøvde å ta seg fram til utkanten av slåsskampen like før ypperstepresten ble dultet borti av en vakt på vei bort fra Agnis sviende pisk. Ute av balanse skled han utfor kanten, men klarte å klamre seg fast med en hånd. Under ham forsvant yppersteprestens hodepyrd ned i den ville kampen mellom Leivs grønlendinger og de siste vaktene som enda holdt stand.

”Hjelp meg!” ropte han bedende opp.

Larsktur Larason senket øksen sin og talte:

”Han har nok ikke vært sannferdig, men ei fortjener han vel å ende slik!”

Da gikk Jörmunrekr fram for å hjelpe den dvinglende ypperstepresten og tråkket ham hardt på fingrene. Idet yppersteprest Auepui falt snudde Jörmunrekr seg til sine frender.

”Oi da...” sa han unnskyldende samtidig som den forhenværende ypperstepresten ble spiddet på det hellige Solspydet som prydet plassen under.

De fire andre stirret da vantro på sin frende, men før noen fikk sagt noe presset en bande av gjenværende skrælinger seg på dem. Håvar Lamme sto bak vaktens skjold; han hadde omgruppert dem og så ut som han mente han hadde overtaket nå. Alle de fem andre europeerne var mer enn villige til å motbevise forestillingene hans.

Uten å nøle hevet Larsktur øksa si igjen og deljet til den nærmeste skrælingens skjold, så bæreren vred seg i smerte over sin brukkne arm. Rundt ham var allerede Terlidh, Agni og Håvard Stille flid med sine sverd.

”La osch få detta overschtått, kammerater!” hørtes da Leiv Eriksson snøvlete tale idet han slengte sverdet sitt over i Jörmunrekr's ventende hånd og tok til å hugge med øksa si. Sverdslag ble utvekslet, men nå var det skrælingenes tur til å være omringet, og skjoldborgen rundt Håvar Lamme begynte å bryte sammen. Til nå hadde han stikket sitt sverd ut av vaktens forsvar når han øynet en mulighet, men snart så de ikke mer til Håvar Lammes våpen. Ikke før han ropte på deres oppmerksomhet, i alle fall.

”Legg ned våpena!” sa han heftig og presset en dolk mot Ailisils fete mage, ”Ellers får denne gudinna deres smake kaldt stål!”

”Ailisil!” ropte Terlidh forskrekket, ”Om du så lager det minste snitt i det holdet, skal du få angre til veldig lenge til!”

Så kastet hun seg mot fiendens skjold, men ble slått tilbake og de kunne alle se Håvar Lammes dolk dra blod. En stripe rødt over Ailisils vom, opp mot hjertet.

”Nåda. Neste gang vert det hjarterøtene!” advarte Håvar Lamme og smøg dolken under Ailisils høyre bryst, for så å tenke seg om å bytte side med den.

Med dette sluttet både Terlidh og Ailisil å kjempe; de bare stirret på hverandre. Ingen andre torde røre seg, heller.

”Nå trur eg dere let oss passera, kjære frender,” smilte Håvar Lamme tilfreds og dyttet på Ailisil mens han og banden begynte å gå mot trappene. Han så triumferende på Larsktur og så på Jörmunrekr og sa hånlig:

”Skal tru om ikkje denne gudinna her vil gjere seg godt heime hos meg.”

Det sleske smilet forsvant plutselig.

”Unngå denne, din slimål,” sa Terlidh tørt og med en pil klar på buestrengen.

De fem så med skrekk at Håvar Lamme i sin forskrekkelse skulle ende Ailisils liv. Alle dro våpen og styrtet fram for å redde frenden, men visste at det var for sent. Terlidh løsnet pilen samtidig som Håvar Lamme ga fra seg et skrik og glapp dolken, som den skulle være glohet fra smia. Stikket vek unna Ailisils bryst, men dro likevel blod. Håvar Lamme slapp henne og stavret bakover da Terlidhs pil traff ham i sverdarmen. Etter å ha summet seg braste også Larsktur og resten inn i vaktene ved foten av trappen, som på sin side kastet sine våpen og overga seg. Forfjamset gjorde Håvar Lamme en helomvending og la på sprang nedover den veldige trappen, med Larsktur, Jörmunrekr og Terlidh bak seg. Utslitt av kampen og tvunget til å presse seg gjennom en mengde vakter begynte de tre å sakke akterut. Avstanden ble større og større.

”Tilgi, Birna mi.” hvisket Larsktur og trev øksa si etter den flyktende mannen. Øksebladet fløy gjennom luften og landet i Håvar Lammes bein. Han ramlet om og rullet ned flere trinn før han stanset. Da han skulle reise seg, kjente Håvar Lamme Terlidhs sverd mot strupen.

”Tiden går,” sa Terlidh truende, ”begynn å angre.”

De tre dro med seg den ille tilredte Håvar Lamme for å se til Ailisil. Vel oppe så de at Agni var i gang med å legge en av sine urteblandinger på såret, samt å kjefte på Håvard Stille da han forsøkte å hjelpe.

”Er alt vel?” spurte Terlidh bekymret og knelte ved sin venninnes side.

”Hva skulle være galt?” sa undrende Ailasil og gjorde til en overrasket mine da hun så nedover magen sin, ”Neimen, er det ikke ei diger flenge som går tvers over buken på meg!”

Skrælingenes gudinne smilte gjennom smerten mot sin frende og lot en tjenestepike helle i henne et krus. En tilfredshet gled over hennes åsyn

”Jeg tror denne gudinnen foretrekker smaken av sjokolade framfor stål,” sa fraværende Jörmunrekr til Håvar Lamme mens han omhyggelig rengjorde neglene sine med kniven. Selv Håvar Lamme leste trusselen i bevegelsen.

Nok engang var europeerne på toppen av Solpyramiden, denne gangen med Håvar Lamme godt bundet med alle lianene de fem frendene selv var blitt bundet med. De satt alle sammen på Gudinnens hellige Solbalkong og spiste en rett av noe kjøtt som var svært sterkt krydret (Håvar Lamme lå på sin side i et hjørne, bastet og bundet). Den tidligere veiviseren deres stilte seg opp ved Gudinnen, som igjen var plassert på sin hedersplass og sa at kjeltringen måtte få sin fortjente straff.

”Så nå er du blitt yppersteprest?” undret Jörmunrekr.

”Vår erfaring med yppersteprester har vært veldig kort og lite tiltalende,” lød svaret, ”Jeg vil nødvendigvis ta en slik plass.”

Nå undret Agni den Vise på hva straffen for den tiltalte skulle bli. Uoppmerksom på det lille smilet i munnviken hennes svarte skrælingen:

”Han burde vært slavebundet slik tradisjonen tilsier, men han er da altfor stygg til å brukes som tjener. Kanskje han kan brukes på maisåkrene, men den ålen slipper vel unna på markene. Vi skal vel finne på noe.”

”Når jeg tenker meg om, kan jeg tenke meg at vi kommer til å trenge noen til å vaske latrinen,” sa han til slutt og tok en god klype ekstra krydder på måltidet sitt.

Og slik ender sagaen om den Siste Etappen av Larsktur Larason og Jörmunrekr's Ferd.